

France Bevk

Izhaja dne 1. - 10. - 20. vsakega meseca — Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Favetti 9 — Tiska Narodna Tiskarna — Izdajatelj in odgovorni urednik France Bevk — Cena glasom 1 milimeter visoke in firmi enega stolpa L. 80, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, osmrtnice, vabila, naznanila itd. vrsta I L. 75 inozemstvo L. Za letoletna naročnina 22.50!

Leto III. GORICA, dne 10. decembra 1924. št. 35.

Težke misli, premišljuje - ktere čevlje naj obuže...

»Naj se svet škandalizira, naj napeinja svoje sile, ni moči pod božjim solncem, ki bi mene premaknile.
Res, da stol se malec maje, da se disciplina ruši, res da voda v grlo sili, dasi človek stoka v suši.
Ta le vest, ni res vsa skupaj, so jo stuhtali »sovragi«, in da trden sem na nogah, to vedo vsi moji dragi.
Če valovje buta v ladjo, treba je zato krmarja, da se z njimi zna boriti, treba starega mornarja.

Včasih krene se na desno, včasih se na levo krene, glavno da ob skale strasne ladija še ne zadene.
Kaj kompas, pripomočki, treba je naravnost pluti, biti nehajo valovi in viharji morskí rjuti.
Včasí se tako obleče, včasí zopet se drugače, enkrat frak po novi modi, drugič generalske hlače.
Zdaj na konja človek plane, zdaj se z avtom mirno vozi, z zrakoplovom se poskusi, da mi dalje Bog pomozí.

Ej, ljudje so res pač taki, vsi zaljubljeni v spremembe, so očarani nad mano, to pač vredno ni omembe.
Pa beseda, ki se vsiplje, kakor stresal bi orče, zdaj jim dam strahu na cente, zdajci zopet drobce uteh.
Zdajci jim zažugam s kruhom, zopet jim obljubim biča, zlodej ni, da ne b' držalo, če ni ljudstvo od hudiča.
Vprašaj, sluga me, katero naj obleko vzamem danes? Frak s cilindrom, ali v senat grem, če ne veš tega, si Jaacz.

Vsak zaljubljen je po svoje, vsak obleko svojo hoče, če na dušo znaš pihati, se ti smeje in se joče
Poleg tega pa še pismo, ki začne se: Dragi moji... V dolgih mi prisega vrstah narod cel, neskončni broji.
To, predragi, so modrosti, z njimi naj se ljudstvo vlada, ni do tega, da v svobodi osivi jim črna brada.
To ni mislil niti zvitez stari učitelj Machiavelli, slabo, če ta čas ne bili malo dalje bi dospeli.

V nedeljo dne 14. t. m. ob 8. uri zvečer v Trgovskem domu: Pohujšaje v dolini Šentflorjanski

Gorica, dne 10. decembra.
Čuk na palci je ves srečen. O sejmu sv. Andreja je prišlo mnogo mojih tovarišev v Gorico, ki so se naselili na Travniku in v vseh kotičkih našega mesta in kričali in vpili na vse mogoče načine. Pa vseeno niso mogli privabiti v Gorico toliko ljudi, da bi dejali, da »gremo naprej mi srečeli«, ampak moramo reči, da gremo nazaj mi reki, najbrže s celim mestom rakom živžgat. Videm je lahko imel te dni sejma najlepšo sturistiko svoje politike, ki jo vgnanja z Gorico in je iz vsega lahko zelo zadovoljen. Najbolje so se imeli za časa sejma tisti, ki prodajajo trobente, konjčke, ki zublaj piskajo in puhalončke, ki gredo v zrak in jih ne vidiš več, ako jih ne držiš dobro. Vsem drugim pa ni preostajalo drugega, kol da zaprejo in gredo na »ringelspila«. Se opte ni bilo to pot v Gorici, da bi jih šli guncat.

Eno novost smo pa le doživeli: plesni koncert. Pa so se nekateri ljudje bali, da bo ples po sredi dvorane in ne bodo dobili na galeriji prostora, zato niso prišli. Drugi pa so dejali, da to nič ni, če pleše ena sama ženska in ne dajo na noben ples nič, če se ne vrši na »brjarju«, če ni najmanj dvajset parov in če jim prvaška godba ne piska.

V Trstu je pa burja. Pa tako, da tako vpliva na vladne ljudi, da jih za hip popolnoma zmeša. V tej hipni zmešnjavi so prepovedali prireditve v slovenskih jezikih. Ker so iredentistične. Namreč igre, ki so prevedene s francoščine. Ali pa s kitajščine, to je zunje vseeno. Iredentistične so, ker go spodje hočejo tako. Pa je prišlo, da so zopet prepoved u-maknili. Prav je, seveda, da so jo, Pa Čuk pravi, čemu so jo pa dali? Zato, da pomirijo ljudstvo? Odlok o dvojezičnosti listov in Videm st. dobila na ta način vsak svojega bratca.

Najbrže se je tudi misel po odpravi dodatnih ur slovenščine na šolah porodila v kateri sikh uric kraške burje in — kraškega terana? Videti je, da se naši otroci tudi laščine ne bodo mnogo naučili, če bo šlo po tej metodi dalje, da še o Božiču šolskih knjig ne bodo imeli.

V Rimu je zadnje čase malo vroče. Oče Mussolini je zelo hud, ker se nekateri njegovi pristaši poslužujejo v občevarju pisem, ki hranijo potem tako nevarne dokaze in je baje zapovedal v kočljive namene edinole rabo telefona. Če bo to pomagalo, nam ni znano, ker je najbrže že prepoznano.

Društvo narodov je tudi začelo v Rimu svoje zborovanje;

baje namerava sprejeti v svoj krog rod Čulu-kufrov in Hutaj-tolov. Dober tekst Ndbene vojne veči!

To so dejali tudi Nemci in so porazili ultranacionaliste,

ki se vedno sanjajo o Viljemu. Te volitve so jih malo potrle, da ne bodo sanjali več o topovih, kakor komunisti ne o revoluciji in bombah.

Čuk na palci.

Čuk na palci postane z novim letom tednik. Pošljite pravočasno naročnino za celo leto 15. L., za pol leta L. 7-50. Za inozemstvo za celo leto L. 22-50, za pol leta 11-25 L.

A. Čehov.

Roman s kontrabasom.

(Humoreska.)

Muzikant Smečkov se je napotil iz mesta na posestvo kneza Bibulova, kjer se je imel vršiti zabaven večer z godbo in plesom. Na hrbtu mu je počival ogromen kontrabas v usnjatem zavoju. Šel pa je Smečkov po bregu reke, ki je valila svoje hladne vode sicer ne veličastno, vsekakor pa poetično.

»Ali se ne bi okopal?« — je pomislil.

Ni dolgo pomisljal, ter slekel se je, oblekel kopalne hlače in pogreznil svoje telo v hladno vodo. Večer je bil zelo lep. Poetična duša Smečkova je začutila soglasno harmonijo okolice. Toda, kako sladko čustvo je objelo njegovo dušo šele tedaj, ko je splaval kakih sto korakov v stran in zagledal prekrasno mladenko, ki je sedela na strmem bregu in lovila ribe. Pridržal je sapo in otrpel od prevelikega navala raznovrstnih čustev: spomin na mladost, žalost za minulim, vzbujena ljubezen... Moj Bog, in on je mislil, da že ne more več ljubiti! Potem, ko je izgubil vero v človeštvo (njegova goreče ljubljena žena je bila zbežala z njegovim tovarišem, fagotistom Sobakinim), so se njegova prsa napolnila s čustvom samote in postal je misantrop.

»Kaj je življenje?« — se je nemalokrat povpraševal. »Čemu vendar živimo? Življenje je bajka, domišljija... varanje...«

Ko pa je stal pred spečo krasotico (ni bilo težko spoznati, da spi), je začutil nehoti v prsih nekaj, ljubezni podobnega... In dolgo je stal pred njo in jo požiral z očmi...

»No, dovolj...« — je pomislil in globoko vzdihnil. — »Z

Bogom, krasna prikazen! Mudi se mi na ples k njegovi svetlosti...«

Se zadnjič se je ozrl nanjo in že je menil odplavati, kar mu šine v glavo lepa ideja.

»Pustiti ji moram spomin name!« — je pomislil. »Privzemem ji nekaj k trneku. To bo dokaz o navzočnosti »neznanka«. Tiho je splaval k bregu in natrgal velik šopek poljskih in vodnih cvetic. Zvezal ga je s travo in nataknil na trnek.

Šopek se je potopil in potegnil s seboj plutovino.

Dobrohotnost, naravni zakoni in socialni položaj mojega junaka zahteva, da se roman neha na tem mestu, toda — gorje! — usoda avtorja je neizprosna. Po okolščinah, nezavisnih od pisatelja, se roman ni nehaj s šopkom. Proti zdravemu razumu in proti naravi je moral bedni in neznančni kontrabasist doigrati važno vlogo v življenju znamenite in bogate krasotice.

Ko je namreč priplaval k bregu, se je Smečkov otrpnil: obleke ni bilo nikjer. Ukradli so mu jo neznanji lopovi med tem, ko se je on ljubeval z lepo mladenko, odnesli mu vse, razen kontrabasa in velikega cilindra.

Sedel je na ovoj svojega kontrabasa in začel premišljevat, kako bi se rešil iz tega zamotanega položaja.

»Naj ne grem k knezu Bibulovu!« je pomislil, »tja bodo prišle dame! Da, in poleg tega so mi tatovi ukradli s hlačami vred še kolofonijol!«

»Prokleti!« — je vskliknil Smečkov. »O, vi ljudje, podganja zalega! Ne vznemirja me toliko to, da so me okradli (obleka je bila itak že oguljena), kakor misel, da moram odtod nag in tako prestopiti obči moralni zakon.«

Dolgo je premišljeval in na-

penjal možgane, da ga je pričelo boleti v sencih.

»Aha!« se je spomnil končno. — »Ne daleč od brega je med grmovjem skrit mostiček. Tja pojdem. Dokler se ne stemni, lahko počakam pod tem mostičkom... Ko pa nastane tema, se splazim do prve kočice...«

Poprijevši se te misli je posadil Smečkov cilindar na glavo, zvalil na hrbet kontrabas in splaval k grmičevju. Nag, z muzikalnim instrumentom na hrbtu, je spominjal na nekega starodavnega pol boga.

Sedaj pa dragi čitatelj, zapustimo za nekoliko časa našega junaka, ki sedi pod mostom in se udaja otožnosti ter se vrnimo k krasotici, ki lovi ribe. Kaj se je zgodilo z njo?

Ko se je zbudila in zagledala, da se je plutovina pogreznila v vodo, je pričela vleči za trnek. Vrvice se je nategnila, toda trnek in plutovina se nista prikazali iz vode. Očividno se je šopek Smečkova v vodi namočil, se napel in postal težak.

»Ali se je vjela kaka velika riba,« je pomislila krasotica, »ali pa se je zataknil trnek.«

Potegnila je še nekolikokrat pa je prišla do zaključka, da se je trnek zataknil.

»Kakšna smola!« — je pomislila... »In proti večeru se tako lepo lovi. Kaj naj sedaj storim?«

Ni dolgo premišljevala, doklica je vrgla raz sebe vrhno obleko in potopila v vodo svoje prekrasno telo do samih mramornatih ramen. Ni bilo lahko odtrgati trnka od šopka, v katerega se je zamotala vrvice, toda trpljenje in trud sta bila poplačana... Čez kak četrt ure je krasotica vsa sijajča v obraz stopila iz vode in prinesla trnek. Toda nesreča ni kjer ne počiva. Lopovi, ki so Smečkovu ukradli obleko, so odnesli tudi njeno obleko, pustivši ji samo torbico s črvi.

»Kaj mi je sedaj storiti?« je zaplakala. »Ali naj grem tja ka domov? Ne, nikoli, raje smrt. Počakala bom, da se stemni. Potem grem k teti Agafiji in jo pošljem domov po obleko. A ta čas pojdem in se skrijem pod mostiček.«

Moja junakinja si je natrgala šopek trave in se zarsilo za krila ter sklonivša se naprej stekla k mostičku. Ko pa se je priplazila tja, je zagledala človeka, z muzikalno grivo in kosmatimi prsi. Vskliknila je in omedlela.

Tudi Smečkov se je vstrašil! Od začetka je menil, da je doklica kaka vila.

»Ali ni to sirena, ki je prišla da me zapelje?!« — je pomislil in ta misel se mu je prikupila. Tako, kakor je bil on splah vedno visokega mnenja o svoji zunanosti. »Če pa ni sirena, ampak je človeško bitje, kako si naj potem razložim to prikazen. Čemu je prišla pod most in kaj je znjo?«

Med tem, ko je razreševal ta vprašanja, se je krasotica zayedla.

»Ne ubijte me!« je začela petala.

ČUKOV KOLEDAR - je izšel

in stane L. 3.20. po pošti

3.50, za inozemstvo L. 4.-

Naročila sprejema uprava
ČUKA v Gorici Via C. Favetti 9.

»Jaz sem knežna Bibulova. Prosim vas. Vam bodo dali veliko odkupnino. Odmotavala sem trpek, pa so mi tatovi odnesli obleko.«

»O, gospodična!« Tudi meni so ukradli obleko, je rekel Smičkov. »Vas, kakor vidim, ženira pogled name. Toda, kakor vidite, mi ni mogoče oditi od tod iz istih razlogov kakor vam. Čujte, kaj mi je prišlo na misel! Ali vam ne bi bilo ugodno — vleči se v ovoj mojega kontrabasa in se pokriti s pokrovom? Tako se skrijem pred vami...«

Po teh besedah je Smičkov potegnil iz ovoja kontrabas. Za hip se mu je zazdelo, da odstopajoč ovoj profanira sveto umetnost, toda omahovanje ni bilo predolgo. Krasotica je legla v ovoj, se pokrila s šopkom trave, on pa je zategnil jermena in se veselil, da ga je priroda obdarila s takim umom.

»Kaj ne, gospodična, sedaj vi me ne vidite?« — je rekel. »Le ležite in bodite mirna. Ko se stemni vas odnesem na dom vaših roditeljev. Po kontrabas že pridem pozneje.«

Ko se je stemnilo, je Smičkov zvalil na pleča ovoj s krasotico in se plazil proti posestvu Bibulovovi. Njegov načrt je bil sledeč: kakor hitro dospje do prve kočice, si preskrbi obleko, potem bo šel lahko dalje.

»Ni sreče brez nesreče« — je mislil vzdigujoč prah z bosimi nogami in vpogibajoč se pod tovorom. Za to toplo nalonjenost, katero sem izkuzal v nesreči knežinji, me Bibulov gotovo bogato nagradi...«

»Gospodična, ali vam je udobno?« — je vprašal v tonu galantnega kavalirja, ki vabi na četvorko. »Bodite tako ljubezni in se kar udomačite ter hodite v mojem zavoju kot doma.«

Nenadoma se je zazdelo Smičkovu, da vidi pred seboj dve v temo zaviti človeški postavi. Ko je pogledal natančneje, se je uveril, da to ni optična prevara: v resnici sta šli pred njim dve postavi in nesli v rokali nekake svežnje.

»Ali niso to tatovi?« mu je šinilo v glavo. »Nekaj nesejo, verjetno je, da je to naša obleka.«

Smičkov je položil ovoj kraj ceste in udrl za postavami. »Stoj!« — je zakričal. »Stoj!... Drži gal!«

Postavi sta se obrnili in ko sta zapazili, da ju nekdo podi, sta začeli bežati. Knežna je še dolgo slišala hitre korake in kriče »Stoj!« Nato je vse vtihsnilo.

Smičkov se je zamudil s preganjanjem in verjetno je da bi krasotica še dolgo ležala kraj ceste, da ni usoda hotela drugače.

Zgodilo se je namreč, da so ravno v tem času in ravno po tej cesti potovali na posestvo Bibulova tovariši Smičkova: flavtist, Žučkov in klarinetist Razmahajkin. Spodtakmišva se ob zavoj, sta se oba

začudeno spogledala in sklenila roki.

»Kontrabas!« — je vskliknil Žučkov.

»Toda to je vendar kontrabas našega ljubega Smičkova! Kako je prišel sem? Najbrž se je Smičkovu kaj pripetilo!« je omenil Razmahajkin. »Ali se je napil, ali so ga pa okradli. V vsakem slučaju, kontrabasa tukaj puščati ne kaže.«

Žučkov je zvalil kontrabas na hrbet in muzikanta sta odšla dalje.

»Hudič vedi, kako je težak« je godrnjal vso pot flavtist. »Za nič na svetu ne bi hotel igrati na tako velikansko stvar... Uh!«

Prišedši na posestvo kneza

Smičkovu. Ubogi muzikant, ki ni dohitel tatov in se zopet vrnil nazaj na mesto, kjer je pustil ovoj, ni našel tam več dragocenega tovara. Ugibajoč na vse strani, je nekolikokrat šel po cesti nazaj in naprej in uvidel, da je vsako iskanje zaman.

»To je strašno!« je pomislil in se prijel za glavo. Tresoč se po vsem telesu je vkliknil: »Ona se zadušil O, jaz morilec!«

Tja do polnoči je Smičkov hodil po cesti in iskal ovoj, toda končno se je utrudil in se odpravil pod mostiček.

»Poiščem ga jutri na vse zgodaj, ko se bo danilo.« Iskanje ob jutranji zori je

Pogovor.

Prvi: »Well, Jaz sem Anglež.«
Drugi: »Kako; saj so vaši stariši Slovenci in živite ves čas v Ljubljani.«
Prvi: »Pač; a moja mati me je rodila v Londonu.«
Drugi: »Potemtakem če bi vas rodila v hlevu, bi bili tele.«

Bibulova, sta muzikanta položila ovoj na mesto, določeno za orkester in odšla v bufet.

V tem času so v poslopju že zažigali svetilke. Ženin, nad dvorni svetnik Laklič, lep in simpatičen juridični uradnik je stal sredi dvorane, z rokami v žepih in govoril z grofom Škalikovim. Govorila sta o glasbi.

»Jaz, grof,« je govoril Laklič, »sem bil v Neaplju osebno znan z nekim violinistom, ki je dobesedno delal čudeže. Toda gotovo ne boste verjeli! Na kontrabasu, na navadnem kontrabasu je izvajal tako hudičeve melodije, da je bilo človeka naravnost groza. Igral je Strausove valčke.«

»Dajte, dajte! To ni mogoče,« je vskliknil grof. »Če pa vam pravim! Celo Listovo rapsodijo je igral! Stanovala sva skupaj in celo naučil sem se igrati iz dolgega časa na kontrabas Listovo rapsodijo.«
»Kaj? Listovo rapsodijo? Hm! Vi se šalite.«

»Ali ne verjamate?« se je našmehnil Laklič. »Torej, vam takoj dokažem. Pojdimo k orkestru!«

Ženin in grof sta se odpravila k orkestru. Prišedša k kontrabasu, sta začela razvezovati jermene in — o groza!

Noj, tedaj ko pisatelj pre-mišljuje, kako se je končal muzikalni prepir, se obrnimo k

dalo isti rezultat in Smičkov je sklenil počakati pod mostom noči.

»Najdem jo!« je mrmrljal, snevši cilindrič z glave in gladeč se po lasih. »Čeprav bi jo moral celo leto iskati, ali našel jo bom.«

In še dandanes pripovedujejo kmetje, živeči v ondoltni okolici, da je videti po noči okoli mosta nekoga nagega človeka, obrastlega in s cilindrom na glavi. Včasih pa se izpod mostička zasliši hreščanje kot kontrabasa.

KAKO SE TI GODI NA ONEM SVETU.

Pri spiritističnem večeru, kjer se je produciral in sleparil ljudi neki glasoviti medij, je sedela med navzočimi tudi postarna vdova, o kateri se je vedelo, da je grenila življenje dobremu soprogu. Hotela se je malo porazgovoriti s pokojnim možem in prositi medija, naj ga prikljče... V sobi nastane pih, zavešo se gibljejo, sliši se votel glas: »Kdo me kliče?« — »Si li Ti, moj ljubi «dobri» Peter?« — »Da, jaz sem!« — »Povej mi vendar, kako se Ti kaj godi na onem svetu?« — »Hvala, prav dobro se mi godi!« — »Kje pa si, moj ljubi Peter?« — »V peklu, ljuba žena!« odgovori »duha« in izgine.

Anici v odgovor.

Prisrčna tebi hvala za pesmico lepo, i zdaj ti odgovarjal bom naglo in zvesto.

So šle besede tvoje mi čisto v dno srca, dejal sem sam pri sebi, to dekletu kaj velja.

A vraga, vendar muči me misli sto in sto, če je dekletu progrido iz nje tud' nič ne bo.

Modrost že stara pravi, da zlato jedro ni tako nikoli vredno, če v črnem loncu tiči.

Če je beseda zlata in lepih je oblik, ta vpliva mi na dušo in daje srcu mik.

Je res: srce nedolžno in duša plemenita s telesom v eno naj sta mi harmonijo zlita.

Ne rečem pa, predraga, da bodi takih lic, da lahko še postaneš kraljica lepotic.

Lepota prevelika napihne se takoj, in taka vam je ženska res hujša kakor joj.

In vem, da tudi tebi vseeno pač ne bo, če skakal ti po hiši bom s kruljavo nogo.

In če ti je vseeno, da jaz sem tudi slep, si mislim, da obraz tvoj ni morda ravno lep.

Vse to so same misli, in teh si krija ti, telo če ni najzadnje, ni vreči ga v smeti.

A vem pa tudi dobro, da kdor je zlatih las, je slabo, če ne širi o nji se dober glas.

In naj so rdeča lica, naj beli so zobje, če pa je duša črna, hudobno je srcé.

Jaz sem zato, da duša sta lepa in telo, to je podlaga sreče — pa reci kaj na to!

LJUBEZEN.

»Včeraj si peljal svojo ženo k zobozdravniku in si gledal, kako so ji izruvali par zob.«

»Da, da; človek mora imeti enkrat svoje veselje.«

POMOČEK.

»Kaj ne morete ničesar ukreniti proti temu, da ne bom dobival v vaši juhi vsak dan tako dolgih las?«

»O pač! Vaša kuharica se mora dati takoj jutri na kratko ostriči.«

NESPORAZUMLJENJE.

Študent si naroči stanovanje in vpraša slednjč gospodinjo, če sme brez skrbi pripeljati s seboj v svojo novo sobo tudi »mandolino«. — »O zakaj ne; kakor Vas je volja gospod, pravi gospodinja, bom pa takoj postavila še eno posteljo v Vašo sobo!«

POZDRAV IZ JUŽNE AMERIKE.

Buenos Aires 8. nov. 1924.

Pozdrav naj prvi tebi bo,
predragi Čuk na palčic,
od nas vseh ki tukaj smo,
Istran in Tolminci!

Nedavno k nam si prišel —
kako smo te veselili;
da boš vročino tu prestal,
ti perje bomo sneli!

A ti si čuden ptič zares,
nam perje tu ostaviš,
čez kratko, ličen in nov ves —
v Gorici se pojaviš.

Tedaj pozdravi prav lepo
nam starše, brate, sestre —
dekleta, fante tud tako
krog domovine peestre.

Povej, povej jim pa še to
če kdo sem priti mudi.
Nam dobro je, pa vendat so
nas vseh obrabi kudi.

Rebuljce tukaj sladke ni,
ni slatnega Vipavca,
slabo vodo pijemo mi,
pa ne bohi nas gly'ca.

Ivan Kavčič iz Ljubanja pri Tolmi-
nu, Rudi, Ida in Milko Kumar iz Tol-
mina, Rafael Sepič iz Bače pri Sv.
Luciji, Franc Počkaj iz Božič v
Istriji, Stefan Souja iz Skofije v
Istriji, Alojzij Sapel iz Trsta.

IZ VERONE

Pozdrave pošiljajo slovenski fantje
iz Verone od 8. topničarskega polka,
vsem dekletom, starišem, bratom in
sestram zapuščenih od nas, in vam
mladim fantom 1. 1905 pa želimo
srečno pot do nas. Ravno kar smo
slišali, da hočete tudi Vi mladi fantiči
pod vojaško kapo. Dragi fantiči,
komaj Vas čakamo in to nas najbolj
žali, ker nam se je začela pašta upira-
ti, odkar so šli naši predniki na svo-
je domove. Zato vas radi vidimo, da
kaj kmalu pridete, tista bi za nas,
dragi fantiči, in riža je toliko, da bo-
ste kakšni krat jih še v žepu imeli.
Samo šale le s seboj prinesite, ker na-
še so že razbite.

Boštjančič Rudolf, Skosese; Srdel
Alojzij, Trnje St. P.; Valenčič Franc,
Javorje; Rutar Matevž, Zagarje;
Medved Anton, Janežovo brdo; Šču-
ka Alojzij, Pliskovica; Ličan Anton,
Rihemberg; Peršič Anđelo, Opčina;
Možina Jernej, Trnje St. P. na Kra-
su; Vidmar Janez, Idrija; Lukančič
Josip, Idrija; Kodela Franc, Postojna;
Gombač Alojzij, Javorje; Zulian Fr.,
Kojško; Bezeljak Viktor, Črni vrh;
Germek Andrej, Tolmin.

IZ DESENZANA.

Mi notranjski bersaljerji pri 7. pol-
ku Te naprošamo, da poneseš v svo-
jem kljunčku nebroj pozdravov našim
zvestim dekletom in tudi tistim, ki so
pozabile na letnik 1904 in si izbrale
letnik 1905. Tistim pa povemo, da
bodo mogle kmalu pozabiti tudi na-
nje, ker njihove ljubice tukaj v ka-
sarni (namreč puške) jih še željno
pričakujejo, kajti nas so že naveli-
čale. — Poldo iz Topolca; Ivo iz Sla-
vine; Toni iz Koses; Francelj iz Za-
loga; Toni iz Trnovca; Ivo in Joško
iz Vrbovega; Toni iz Mreč; Lojze iz
Zarčja in Franjo iz Suhorja.

IZ BOLOGNE.

Blagovolite sprejeti ta članek od
slovenskih fantov-vojakov, ki služijo
pri konjenici v Boloniji. Po šestih
mesečih Čuk nad kasarno je priletel
in pozdrave naše je prevzel in jih ne-
se v tiste kraje, kjer prebivajo naša
dekleta mlade. Pa pozdravi tudi let-
nika 1905, ker se bodo morali poslo-
viti kaj kmalu tudi oni od deklet in
bodo prišli pašto nam prevzet.

Kaj pa ve dekleta mlade, da ste
tako pozabile na vaše fante mlade!
Kako ste ratala štemane,
da nam ne pišete nič več radel

Mnogo srčnih pozdravov pošiljamo
slovenski fantje-vojaki, ki služijo pri
konjenici v Boloniji, vsem starišem,
bratom, sestram, fantom in dekletam,
prijateljem in bralcem tega lista. —
Črne Franc iz Hudajužne; Pahor Jo-
žef iz Dola pri Opatjomsolu; Rutar
Jožef iz Zatočina; Savli Franc iz
Zatočina; Benedejčič Jakob iz Doli
pri Tolminu; Jug Karol iz Volč; Ru-
tar Mihael iz Zadlaca pri Tolminu;
Leban Andrej iz Cadrja pri Tolminu;
Kenda Anton iz Podmelca; Zefran
Pardinan iz Nemškega Ruta; Prezelj
Stefan iz Gorenjih Novakov; Mrak
Justin iz Zarakovca; Dakskavler Al
iz Stržič; Zucchini Anton iz Meda-
ne; Bužinč Karol iz Medane; Vidmar

Andrej iz Rihemberga; Bandel An-
drej iz Rihemberga; Stepančič Anton
iz Renč; Brezovec Franc iz Kocjan;
Dunimovič Ludvik iz Rodika; Stoper
Andrej iz Lokve; Ferletič Jožef iz
Doberdoba; Mozetič Emil iz Renč;
Bitežnik Andrej iz Solkana; Skarabot
Leopold iz Solkana; Kamavli Rudolf
iz Pevme; Metart Jožef iz Hotedrsko,
Pirih Franc iz Zelina; Antonič Jožef
iz Mavhinj; Bremeč Ivan iz Idrije;
Bogataj Tomaž iz Ledine nad Irrijo;
Miklavčič Ludvik iz Zbuzenje; Fili-
pič Franc iz Ocizle; Moala Martin iz
Sombije; Zajc Ivan iz Istre; Jazbec
Jožef iz Trsta; Orel Anton iz Toma-
ja pri Trstu; Volk Aleksander iz Vr-
zel nad Vipavo.

Po načrtu.

»Jaz bom svojemu možu kupila avtomobil.«
»Kako? Pa vedno tožite, da ga nikoli ni doma. Potem bo
še slabše.«
»Bojše. Polomil si bo roke in noge in bo vsaj tričetrt le-
ta doma ležal.«

Iz dijaških let.

Ko sem hodil v peto latinsko
šolo, se mi v rešnici ni godilo
dobro kot sploh redkokdaj v
mojem dolgem življenju. Dasi
pomlad mojega življenja ni bi-
la posuta s pisanimi cvetjem, a-
ko mi je prišlo le malo soln-
čnih dni, se je le spominjam z
veseljem v srcu, ker je pač
mladost polna zlatih upov na
prihodnost in blestečih senj o
sreči in drugih takih lepih reči.
Tisto leto sem bil redno le po
trikrat na teden — sit: podučeval
sem devetletno, plavalas
hčerko nekega češkega vrtnar-
ja po tri ure na teden, pa sem
dobival za to tri goldinarje na
meseč in trikrat kosilo na te-
den. Nesreča je hotela, da smo

imeli vsako božjo sredo na ju-
hi gost riž pomešan z — gobami,
katerih pa še dancs ne ma-
ram, naj bodo po prepričanju
in zagotovitvi drugih ljudi še
tako okusno in užitne. Brskal
sem po rižu tako dolgo, da so
vsi koščeki gob priplavali na
en kraj globokega kroznika,
potem sem se ojunčil, zam-
žal in v dveh zvrhanih žlicah
požrl kar cele; zato pa sem
potem s tem večjo slastjo po-
jedel riž, meso in prikuho. Kos
kruha sem vtaknil v žep za —
večerjo. Po dobrih treh mese-
cih, ko sem se vsako sredo ta-
ko mučil z gobami, me vpraša
mala, debela gospa vrtnarjeva:
»Co pak to delate, páne učite-

Žepni koledarček v elegantni obliki,
vezan v platno in z zlatim liskom na
platnici dobite v „Narodni knjigarni“. Cena
L. 4.-, po pošti L. 4.50.

Mesečni holandski koledar, namizni
koledar slovenski in italijanski, bločni re-
klamni koledar dobite v „Narodni knji-
garni v Gorici“.

Božične in novoletne

razglednice

se dobe v Narodni Knjigarni
v Gorici, Via Carducci 7.

le?« Lagal sem sicer, da jedem
tudi gobe, ako baš ni kaj dru-
gega, pa je v svoji dobroti ven-
darle prenesla riž z gobami na
drugi dan, ko žalibog ni bilo
mene pri kosilu. Zajtrka sem
se bil sploh odvadil, ako nisno
baš pisali grške ali latinske na-
loge, ktero sem dal prepisovati
zanikarnemu sinu premožnih
staršev, ki mi je za vsako tako
uslugo kupil med odmorom
paj gorkih klobasic in kos rže-
nega kruha. To je bil užitek,
zlasti pozimi, ko se je tako pri-
jetno ugreel prazni in lačni že-
lodec! — Ob drugih dnevih pa
je bilo bridko, zlasti ako ni bilo
zaslužka s prepisovanjem not.
Premnogokrat sem jih še v
pozni noči slikal in prepisoval
po štiri krajcarje za veliko
stran; kedar sem zaslužil 20
krajcarjev, sem bil preskrbjen
za cele tri dni s kruhom.

Pri Pajku,

Stanoval sem v nekdanji
graški ulici v Celju pri nekem
železničarju, ki se je pisal za
Pajka. Imel je v najemu pri-
tlično sobo s kuhinjo na dvori-
šču velike hiše. Zadi za sobo
je bila pralnica, ki pa se je
zdele gospodarju prevečika;
zato jo je s tenko steno raz-
delil na dvoje in je priklopil
ožji del Pajkovemu stanova-
nju. To je bila moja soba 2
goldinarja in pol na mesec.
Križ je bil pač, da je bila ne-
kam preozka, tako da sem mo-
ral drsati s hrbtom med steno
in posteljo, ko sem se hotel
zlekniti k počitku na slamnato
vrečo. Pred mizico ob oknu
sem postavil svoj leseni kov-
ček s svojo revščino. To je bil
obenem moj sedež pri učenju
in delu. Med mizico in posteljo
je bilo baš toliko prostora, da
sem mogel pozimi — telovaditi
z veliko kepo premoža, ki jo je
naš skrbni gospodar bil prin-
sel iz skladišča na kolodvoru.
Premoža nisem mogel rabiti
za malo železno pečico v kotu,
ker bi se bil sicer zadušil v di-
mu, poleg tega so v pralnici
parkrat na teden kuhali perilo,
tako da mi ni bilo mraz, zlasti
poletni ne! V večji obokani sobi
so stale tri postelje — za več
res ni bilo prostora — v katerih
je spalo — po dva in dva —
šest drugih dijakov, strogo
razdeljenih v dve »kaste«; štir-
je so imeli za deset forintov
na mesec poleg stanovanja in
perila še hrano, ostali pa smo
dobivali po nekaj dni kosilo
pri dobrih meščarjih. Pajk in
njegova žena sta imela v ku-
hinji skupno domače ognjišče
in ležišče.

Največji šaljivec med nami
je bil naš dobri Martin Z.,
majhn, čokat in zolo močan
fant, jako priden, pa slabo na-

datjen: za deset latinskih ali prvih heksametrov na pamet je porabil včasih ves popoldan. Na to je prišel v mojo sobico in me šaljivo prosil: »Franček, izprašaj me! Ako ne bom znal glatko, pa mi s Svojim »telovadnim orodjem« — mislil je na mojo kepo premoga, ki je tehtala dobrih 10 kg — razbij mojo butico, ki je tako preklemsko trda!

Nagajivosti.

Lepo je bilo ob sobotah popoldne in zvečer, ko smo bili v obeh kastah — siti. Učenje smo odložili na drugi dan, pa smo polj, kvartali za lešnike, čitali slovenske knjige in zbijali šale. Zvečer nas je gospod Pajk dostikrat podil spat, ker nismo dali mfru in ker je bil petrolej »tako drag«. — »Saj se učimo! je zarenčal Martin, »le poslušajte! pa mu je pate-tično deklamiral svoje heksa-metre. — »Ako ne rabiš knji-ge, ponavljaj to zlobudrijo v postelji in v temi!« — »Zlobu-drije, pravite, gospod Pajk? Vi pač ne veste, da je bil bo-zanstveni Homer največji, ra-zumete: največji epski pesnik na svetu in da imamo od nje-ga...!« — »Spat, sicer odne-sem svetiljko!« — Martin upihne luč, potegne s postelje dolgi in debeli službeni plašč gospodarjev, s katerim sta se pokrivala on in tovariš Zk (pozneje gvardijan na Sv. go-ri) jo obleče, potegne kapuco čez glavo, se dvigne v vis, z upognjenim hrbtom sede na železni drog, ki je vezal oboke r sobi, pa začne zopet z dekla-macijo svojih heksametrov, enkrat z visokim glasom, pa zopet v globokem basu. Zdelo se je, da sedi velik medved na okleščeni veji... Smehu ni bilo ne konca ne kraja, da je ubo-gi gospodar zopet moral vsta-ti. »Kaj pa počenjate za vra-ga?« — Martin vtakne usta v širok rokav in zamomlja, da se je slišalo kot glas od zunaj: »Spimo!« — Pajk pretiplje postelje kar v temi, a na zad-nji ne najde — odeje... »Kje je moja suknja?« se ustraši Pajk za svojo službeno zuna-njost. Užge žveplenko in išče po tleh in pod posteljami. »Ali jo imaš Ti?« me praša skozi polodprta vrata moje sobice. — »Nimam je, gospod Pajk.« — Pri slabem svitu se pokaže na steni Martinova senca kot ogromno strašilo. Gospodar prižge svetiljko — senca v ne-iasnih obrisih postane še ve-čja. Naposled se Pajk ozre v značne višave in zagleda debe-lo suknjo na drogu... »Kdo je obesil moj plašč na drog?« — »Jaz!« zamomlja Martin izpod kapuce. — »Suknjo dol in spat!« — »Ne smem in ne mo-rem!« odgovori Martin. Zaob-ljubil sem se sv. Miklavžu, da prespim eno noč tu gori. Mor-da mi kaj prinese!« — »Palico Ti prinese, ki jo zaslužiš!« — Martin začne zopet s heksa-metri in se dela kot da bi mo-lil k sv. Miklavžu in strogi go-spodar se ves jezen poda v svoj brlog.

Dobri Lah.

Med vsemi tovariši sem imel najrajše dobrega Laha. Bil je član druge kaste, tedaj večkrat brez kosila in večerje. Nav-zlic svoji revščini je bil rdeče-ga obraza. Imel je ponošeno črno obleko in trd klobuk, kar mu je vse dobavljal domači kapelan, pa je spričo svoje ve-like postave že takrat bil po-doben duhovniku. Kedar je i-mel za večerjo pol hlebčiča kruha za dva krajcarja in 10 orehov za en krajcar, je bil srečen in zadovoljen in ni za-vidal ostalim tovarišem, ki so otepali krompir in fižol za ve-čerjo. — »Samo da imam še pol cigarete!« je vzdihoval in prosjačil za mrvico dramskega tobaka, pa bi se lotil Homer-ja! — Jože, samo pol cigarete mi privošči, pa Ti bom skozi tri dni snajžil čevlje in oble-ko!« — »Saj si mi dolžan še od

zadnje cigarete«, odvrne sko-pi Jože (danes dekan nekje v okolici celjski). — »Vse Ti od-sluzim, še dodam par dni! Boš videl, še kot župnik ne boš no-sil tako svetlih čevljev, ako bo-do tudi na »škip« narejeni!« Pa se je zatopil v sanje o ble-steči bodočnosti in govoril: »Ko bom jaz »gospod«, bom jedel vsak dan — štruklje, ob četrtkih prekajene klobase s kislim zeljem, ob nedeljah pa cvrtega piščanca. V kleti bom imel narmanj sto litrov vina, kadil bom dolgo pipo in jo ba-sal iz mehurja z najboljšim knastrom. Ako pride gost, bo na mizi hleb belega kruha in polič starine, pa bom dejal: »Ljubi prijatelj, odreži, nali-si, saj imam v hiši vsega v izo-bilju, hvala Bogu!« — Jože, samo pol cigarete Te prosim! Dvajset orehov Ti dam, ko mi jih prinese mati za prihodnji

sejem!« — Skopuh se ni dal preprositi. Martin je medtem hodil po sobi, si zatikal ušesa in se učil. Naenkrat vrže knji-go na posteljo, se postavi ves razgret pred Jožeta in mu za-grozi: »Hitro mi daj cigareto, sicer boš tepen, Ti lump!« — »Ne dam, pa ne dam!« — »Ca-kaj, Ti skopuh grdi!« pa ga pograbi s svojimi železnimi rokami, ga stiska k sebi, s ko-lenom mu podvije obe nogi in zakriči: »Cmerešek, daj mi jih na moj račun!« Ta je bil pre-cej surov kmetiški fant, pa si tega ni dal reči dvakrat in je z široko dlanjo mlatil po onem delu Jožefovega grešnega te-lesa, »ki pri sedežu in tepežu najbolj trpi«. — Po prestani eksekuciji se je Jože prisiljeno smehljal — ta zoprni smehljal mu je ostal do danes — a ciga-rete le ni dal. — Dobri Martin pa reče: »Lah, tu imaš dva krajcarja na posodo, kupi si 4 dramc, Ti *zupravljivec* nepo-boljšljivi!«

Taki in enaki prizori so se večkrat ponavljali.

Ako Lah ni imel večerje, je tarnal in zdihoval: »Ko bi imel le štiri krajcarje! Kupil bi kos kruha, orehov in dve ci-gareti, pa bi se mogel učiti za jutri! — Jože, posodi mi 4 krajcarje!... Nimaš? — Lažeš! Se nikoli nisi pomagal tovarišu v zadregi!... Martin, dragi Mar-tin, kaj pa Ti?... Tebi verja-mem, da nimaš, sicer bi mi go-tovo posodil!... Tudi drugi so bili brez beliča. Edini Cmere-šek je vedno imel kaj denarja, pa ta človek žalostnega spomi-na ni posodil brez — zastavila in obresti. Lah se priplazi v mojo sobico, kjer sem pridno prepisoval note, ker šolsko lek-cijo za jutri sem že znal. — »Franček, ali imaš Ti kaj?« praša Lah z jokavim glasom. »Pa kaj boš imel, ko To tudi še nisem slišal večerjatj (Mi-slil je na luščenje orehov, ki se je večkrat slišalo iz sobice)... »V 2—3 dneh prepisem te no-te, pa bo 20 strani po 4 kraj-carje!« mu odgovorim. — »Ves kaj, Franček, posodiva si pri Cmerešku štiri groše in mu za-staviva eno *Tvojo srajco!*« svetuje lačni Lah. Meni pa se je zdelo pregrešno zastavljati delo dobrih rok svoje mamice oderuskemu tovarišu. Lah pa je znal tako milo prositi: »Vi-diš, prijatelj, kupiva hlebček kruha, pakeljček dramskega tobaka, papirčkov imam, pa bova izdala samo 14 krajcar-jev, 6 Ti jih ostane, dokler pre-pišeš te note! Lepo si bova vse to razdelila, svoj del dolga po-ravnam, kol pride mati v me-sto!... Cmerešek je pregledo-val skoraj novo platneno sraj-co, dovolil »posojilo« in zahte-val 12 orehov obresti, navzlic temu, da se je bil že obilno

KAKOR TI MENI.

Sluga: »Pozdrav od gospoda barona; on vas prosi, da u-bijete svojega psa, ki vse noči laja.

Gospa: Vrnite mu pozdrav in recite, naj zavije vrat svo-ji hčeri, ki vse noči poje in igra na klavir.

DOBER PREDLOG.

A.: »Pred šestimi meseci je odšel naš fant k vojakom in še danes ni nič pisal. Skrbi me in rad bi mu pisal, kaj je z njim.«

B.: »Piši mu, naj pošlje svoj naslov!«

RAZLIKA.

Torej Ti in Ivanka sta se poročila in sta srečna?«

Da, ona je srečna, jaz pa sem poročen!«

PREVIDNOST.

V drogeriji: »Spravi mišji strup bolje in ne pusti, da le-ži tako na prostem, sicer pri-dejo po noči miši in mi vsega požrejo kot zadnjič.«

Z NEBA JE PRIŠEL

Novi »jud« je pokazal, da ima zelo krepka pljuča in da jih zna imenitno uporabljati. Po nekotiko dneh vpraša mali Jožko: »Mama, kaj ni res, da je prišel moj mali bratec iz ne-bes?« — »Da, moj sinček« od-govori mati. Po kratkem od-moru se oglasi Jožko: »Angel-čkom ne smemo vzeti za zlo, da so ga vrgli iz nebes, ko je vendar tako kričal; ni res ma-ma?«

SPOZNAL JE.

»Pomisli, s svojo ženo sva že deset let poročena in še ni-koli se nisva kregla.«

»Potem ste pa gotovo — tr-govski potnik.«

Stenske Roledarje

Kupite le v NARODNI KNJIGARNI
v Gorki, Via Carducci 7.

Najlepši!

Najnižje cene!

trale di Fanteria, Civitavecchia, vsom našim starišem, bratom, sestram, dekletam in fantom, posebno pa letniku 1905, katere pričakujemo, da nas rešijo te neizmanjkljive pašte, katere smo že davno sili. — Forčič Radislav, Komen pri Monfalconu; Furlan Bernard, Hruševica pri ntanjelu! Battistič Bernard, Vrtojba; Battistič Nikolaj, Vrtojba; Rožič Anton, Steverjan; Goljevšek Rok, Gorenjopolje; Gerbec Anton, Ročinj; Cimprič Franc, Volče; Torkar Ivan, Porezen pri Podbrdu; Reje Franc, Dole nad Idrijo; Močnik Nikolaj, Cerkno; Čigoj Al. pri Dornbergu; Germek Alojzij, Komen; Pahor Stanislav, Selo.

Šolski zvezki

po novih predpisih
10 listov in pilnik
L. 10.50 za 100
se dobé v
"Narodni Knjižarni", Gorica
via Carducci 7.

SOSTARSKA SMOLA.
Tam nekje je šoštarček mu vsak izmislek ugaja, si smolo poizkusil je narejati iz čaja. Ta s čajem skupaj kuha rumene ilovice, da čevlje skupaj štika s poštene lumparice. On flika le fik — fak tako, da skup stoji po dva, tri dni ča ne veruje tega kdo; poskusek naj mu naroči. Ta šoštarček to je tako, porušil nam je ves že klanc, le naj maši zdaj svojo gaso, da neb' zašel še v našo pašo. Ko čevljevke naredil si, pošteno jih obul, a tega revež vedel ni, da Čukec ga je čul. Mu noga s čevlja več ni šla, ker bila je v žeblju, je suša njemu rašpala, pa noga b'la v ozchju. Ta šoštarček za nekaj časa, ne bo več drete slinil, da koga za poduk povpraša, je s Čukom v svet odrinil.

Pravijo, da je v St. Petru neko dekle, katere mati vedno plača tistemu fantu petdeset lir, ki pelje njeno hčer plesat.

IZ MODENE.

Od 2. polka težkih topov pošiljamo goreče pozdrave ter ob enem božične in novoletne voščila, vsem našim starišem, bratom, sestram, dekletom, fantom, Čuku, njegovim bralcem in bralkam. Posebno pa fantom l. 1905, in jih obenem prav lepo povabimo da nam čimprej ko mogoče pridejo na pomoč v teh velikih zadregah ko se sedaj mi reveži nahajamo s temi vrotilimi makaroni. Fantje, opozarja se Vas, da dobro opravite božične praznike in novo leto doma pri svojih dekletih in stariših, ker v letu 1925 se vam ne bo godilo dobro, bo volta pašta. Dekleta, fantje, strici, tete itd. se nas spomnite za Božič s kakšnim pisemcem, in v njem s kakoj lirco, ker lahko veste, da vojak je zmeraj suh, čeprav je v vodi do uš.

Podpisana slovenska kri, ki nikdar ne falj; Bandel Alfonz, Zerjal Jožef, Pliskovica, Šček Jožef, Vipava. Vidrih Ivan, Goče nad Vipavo. Bandel Emil, Stanjel, Čigoj Teodor, Rifenberg, Jurca Mirko, Gorenje pri Postojni. Kragel Jožef, Zatočmin. Leban Anton Zadlaz, Šorli Franc, Sv. Lucija. Strehar Jožef, Vipava. Konjedic Feliks, Plave, Paušič Anton, Lokovec. Leban Ignacij, Lokovec. Godnič Alojz, Komen. Makuc Franc, St. Andrež pri Gorici. Frančeskin Franc, Vrtojba. Maver Anton, Lokev pri Divači. Pavlin Franc, Grgar. Gruden Edvard, Nabrežina. Knez Angel, Samotorca. Uršič Ivan, Korenčič Dolfi, Kobarid. Hrast Andrej, Breginj. Bajc Franc, Višnje. Koder Angel, Torkar Franc, Bača. Stanič Alojz, Kostanjevica. Jerončič Franc, Marijino. Celje. Jeram Jakob, Bukav. Malalan Marij. Opčine.

ZAVRNILA GA JE.

»Ali ni ta šminka malo pre-rdeča, ki si jo nadela na lice?« je vprašal mož svojo ženo, ki se je rada lišpala.
»Ne,« je dejala žena. »Saj veš, da moram pristojati k tvojemu rdečemu nosu.«

SIN SVOJEGA OČETA.

»Peter, povej, koliko dobi tvoj oče, če vzame od 400 lir 4% obrestí?«

»Tako slabih kupčij moj oče ne dela.«

SAMOGOVOR.

Delavec stoji ponoči pijan ob občestni svetilki in govori sam zase: »Že dvakrat sem si prihranil denar, da bom poskrbel, da pustim pijančevanje, ali obakrat sem ga zopet za-oil!«

LISTNICA UPRAVE:

Videm: Čuk je revež. Ne more! Vsaj polovično svoto pošljite! Drugo polovico utrpi na korist dobre stvari. Pozdrav, fantje.

SPOZNAL GA JE.

Hotelir (natakarju.) Na onega barona tam v kotu mi dobro pazite; on se le igra ple-menitaša; zdaj mu je mómokelj že petič zdrknil z nosa.

SPRIČEVALO.

»Ali morete dati Izaku Rož-nemcetu dobro izpričevalo?«
»Kako dobro? Če naj mu dam šolsko izpričevalo, bi moral zapisati: Šleparstvo izvrstno!«

Manufakturo, perilo, izdelane obleke, pisarniške potrebščine in papir
po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani trvdki
BRATJE MOSE
Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Trgovina z manufakturo ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminarlo 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nevesta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!
Blago po nizki ceni, zadnji modi
predaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v hiši z desetico
trgovca Škodnik Anton, znan povsodi.
A to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklinaj,
trgovec ki kupuješ mnogo hkrati
cefirja, oksforda in etamina!
„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

IVAN TEMIL - Gorica

Via G. Carducci šte. 6
BRUSAR in NOŽAR

V delavnici so nameščeni delavci - specialisti za brusarska dela, kakor tudi za popraviljenje vseh operacijskih predmetov i. t. d.

Nožarnica „SOLINGEN“

Prodaja tudi toaletne predmete

V zalogi se nahajajo najboljši, pristni in garantirani kamni-osle bergamaške za brušenje kos. - Delavnica na električno gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor nožev, sploh vseh rezil.

Brusi brivne in žepne nože, škarje, mesarske in knjigoveške ter vse druge nože in rezila.

ZA-IZVRŠENA DELA JAMCI.
POSEBNOST: Žepne električne žarnice iz najboljših tovaren.

je milo pridne gospodinje

Čukov koledar za leto 1925 je izšel
koncem novembra t. l.

Manufakturna trgovina ter trgovina z izdelanimi oblekami
in krojačnica tvrdke

Struchel & Paludetto

se je iz Šolske ulice (Via Mamelli) preselila na
Corso Giuseppe Verdi 7 tik sadnega trga.

Obenem se sl. občinstvo obvešča, da se je zaloga spopolnila z vsakovrstnim
suknom domačim in inozemskim za gospode in gospe.
Cene tako nizke, da se ni bati konkurence.

Tvrdko, Struchel & Paludetto.

Ako želite nakupiti dobro blago in elegantno izdelane obleke po
najnižji ceni, obrnite se edino na domačo tvrdko

ANDREJ MAVRIČ

Via Carducci 3 - Gorica - Via Carducci 3

Velika izbira kožuhovine po tovarniških cenah.

Velika krojačnica, katera sprejme vsako naročilo ter ga izvrši točno in po zmernih cenah.

Za vsako naročilo se jamči.

Za obilen obisk se najtopleje priporoča udani **ANDREJ MAVRIČ** trgovec.

Krema maršala

iz kakao in joje

L. 12.— liter (steklenica).

Elisir China alla Coca e Kola

močan, oživi želodčevje L. 16.— lit.

Marsala Trapani Superiore

L. 5.— liter.

Vermuth Torino, Vermuth meli

L. 5.— liter.

Fini konjak, Šampanjec tri zvezde

L. 10.— steklenica. 7/10.

Žganje iz tropin

L. 10—11 liter.

Razni likerji, Fernet, Bitter,

po konkurenčnih cenah.

ŽGALNICA LIKERJEV v Gorici

trg Sv. Antona starega št. 7.

**POPOLNOMA VARNO HALOŽEN
DENAR V JUGOSLAVIJI
Ljubljanska posojilnica**
r. z. k. o. z.

v novopreurejenih prostorih
v Ljubliani
Mestni trg. šte. 6

sprejema vloge na hrani-
lne knjižice in te-
koči račun, jih obrestuje
po 8%

ter jih izplačuje takoj brez odpo-
vedi in brez odbitka. Večje hra-
nilne vloge z odpovednim rokom.
Obrestuje tudi višje po dogovoru.

VELIKE ZALOGE PO ZNIZANIH CENAH (AL RIBASSO)

Izredna prodaja na račun tovarnarjev

VIDEM - Via Savorgnana 5 - UDINE na vogalu
Via Cavour.

Sedaj kupujejo vsi v trgovini „AL RIBASSO“

Ugodne cene, trajnost blaga in velikanska izbira vsakovrstnih predmetov sestavljajo važnost našega razpro-
dajanja, ki se vedno višje povspenja in prekaša vsako konkurenco.

**6 prilik bližajočih se božičnih praznikov izredna prodaja
blaga v dobrodelne svrhe. Cene silno znižane.
Blago skoro darovano,**

Obrobljene rute	L. —60
Prtiči za čaj	> —95
Povoji za deteta	> 1.30
Gobasto sukno	> 1.95
Moške barvane nogavice	> 1.75
Sukno iz nitk	> 2.25
Brisače reclame	> 1.95
Švicarsko vezenje, meter	> 2.50
Domači prtiči	> 1.50
Ženske nogavice z dvojnato peto	> 2.50
Madapolam, meter	> 2.90
Gobaste brisače	> 2.75
Oxford, meter	> 2.95
Blago: Pelle uovo, meter	> 3.95
Pravo platno madonna, meter	> 3.95
Rjuhe iz pristnega platna	> 49.90

Dorsio, meter	> 4.90
Obposteljni tepihi reclame	> 4.90
Ženska jopica	> 4.90
Oklopnica za gospe »Mako«	> 7.90
Vežan šetenj	> 9.90
Vežan kombine	> 13.50
Moške maje	> 13.90
Moške srajce	> 16.50
Ovratnice iz platna, velike	> 19.—
Kombinacija maje Mako	> 11.50
Kombinacija težkega platna	> 22.—
Posteljna pregrinjala, luknjasta	> 29.90
Posteljna pregrinjala, piquet	> 32.90
Rjuhe ajmor	> 29.90
Rjuhe vezane	> 49.90
Trapunt satin in belo platno	> 65.—

Velika zaloga palet-plaščev za gospode in gospe, oblek za lovce, izdelanega perila, platnenega in
cvirnastega v vseh visočinah. Prti, brisače, servijeti, pletenine „Fiandra“ iz platna in tkanine, tepihi, corsie
iz juta in kako, zagrinjala, pregrinjala za mobilijo, odeje, koltri, platno v vseh visočinah, opreme za neveste,
celotne opreme za restavracije, zavode, izdelani štramaci iz žime in lanu.

Če blago ne ugaja, naj si bo vsled kvalitete ali cene se vzame nazaj.

Na debeio in drobno!

Posebni popusti za razprodajalce.

STALNE CENE

Stalna izložba z zaznamovanimi cenami.